

Gianni Rodari

Tirallongues del cel i la terra

Il·lustracions de Bruno Munari

Estrella Polar

Gianni Rodari

Tirallongues del cel i la terra

Disseny de Bruno Munari

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Filastrocche in cielo e in terra*

© 1980, Maria Ferreti Rodari i Paola Rodari

© 1991, Edizioni EL S.r.l, San Dorligo della Valle (Trieste)

Edizioniel.com

© de les il·lustracions d'interior i coberta: 1960, Bruno Munari

Maurizio Corraini S.r.l

© de la traducció: 2014, Pau Vidal

© 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.,

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Maquetació: Aura Digit S.A.

Primera edició: setembre del 2014

Primera edició en aquest format: novembre del 2017

Aquest llibre va ser contractat a través d'UTE Körner Literary Agent, SL,

Barcelona, Uklitag.com

www.estrellapolar.cat

ISBN: 978-84-9137-404-6

Dipòsit legal: B. 22.174-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

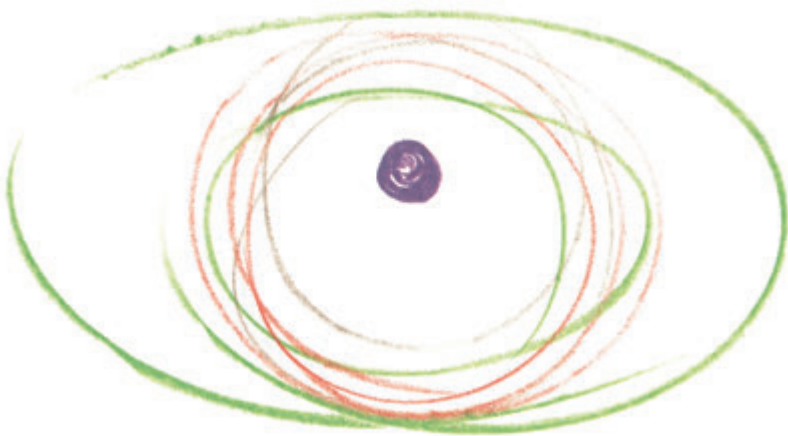
Tots els drets reservats.

El dictador

Un punt ben petitó,
però cridaner i tot cregut,
«després de mi», bramava,
«tot aquest món, tururut!».

Les paraules es queixaren:
«Però què es pensa aquest petard?
Es deu creure un Punt-final
i no és sinó un Punt-i-a-part».

A mitja pàgina el deixaren
plantat com un espantall
i el món va continuar
una ratlla més avall.

El puntet de foc

Vet aquí que una I va perdre el puntet
un dia: se li va endur
una ratxa de vent
que el prengué per un barret.
Quedar-se així,
al descobert,
quin desconcert
per la pobra I,
davant cosins i germans, potentats
i amb tots els punts ben posats.
Però un llapis vermell
que passava per allà
li va regalar un punt de foc
com la pela d'una poma,
tan encès i flamejant
que a tota la parentela
la gelosia
els va amargar el dia.

La teia de Teià

Un accent badoc, un dia,
per sentir un altre què deia,
va caure del cim de Teià
i el deixà fet una teia.

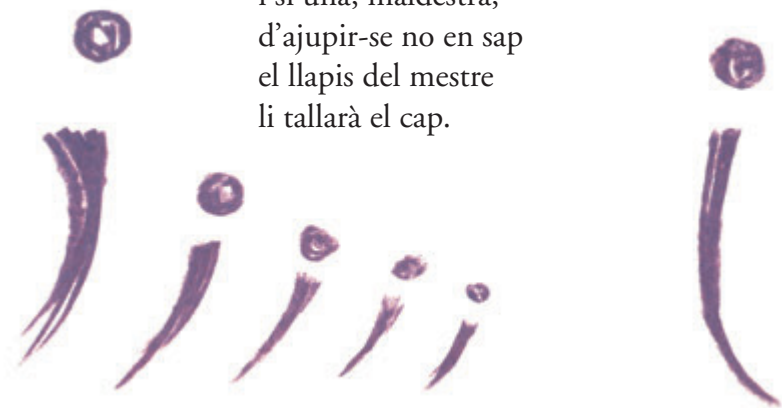
Ai, els pobres teianencs:
com al pitjor de l'estiu
es van trobar tot de cop
enmig d'aquell foc ben viu.

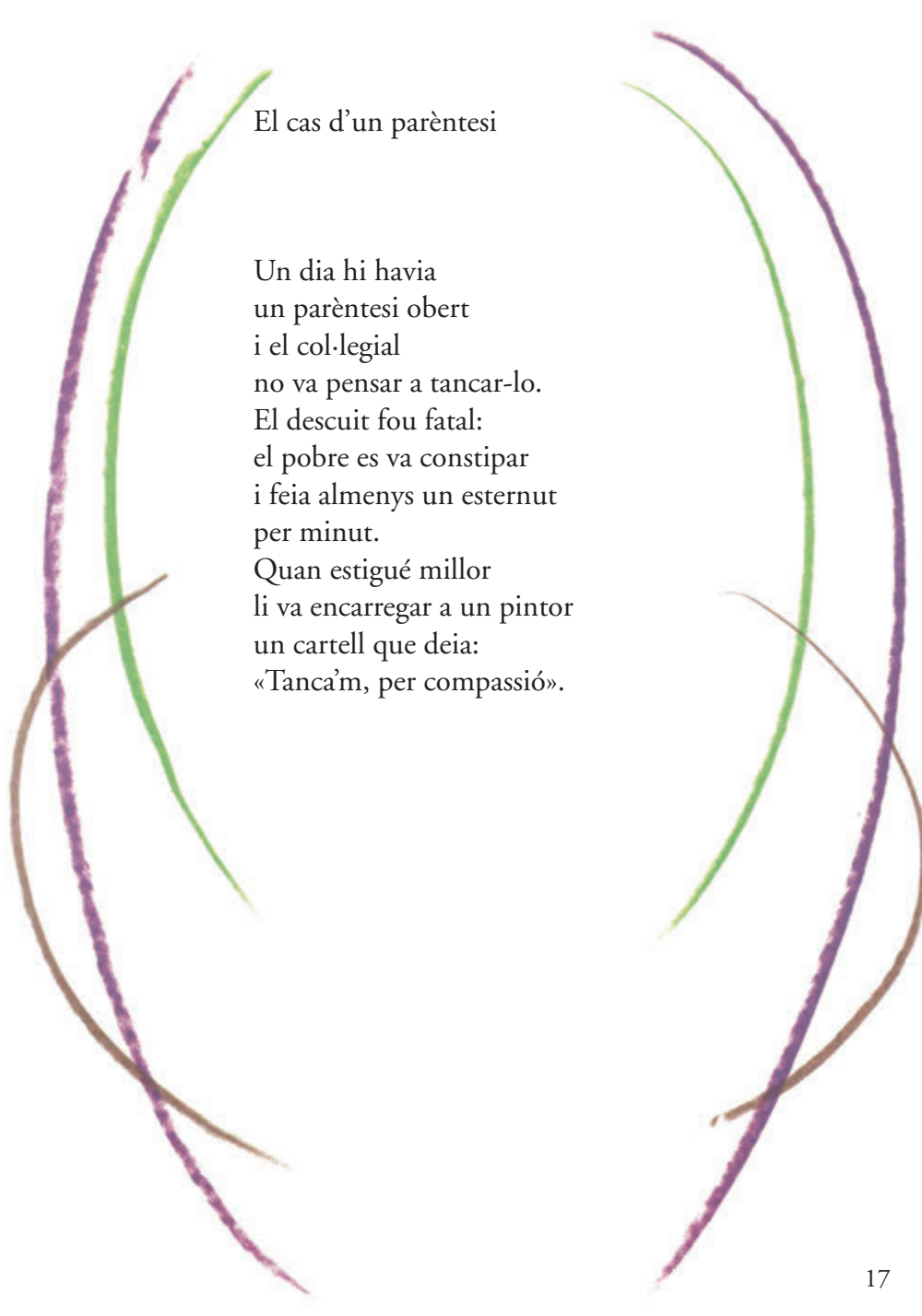
Però per sort un estudiant
que era bo en ortografia
va apagar ben prest les flames
posant l'accent on calia.

Ara al parc més visitat
hi han posat un monument:
«A qui no es descuida mai
la importància de l'accent».

La família Punt-i-coma

Una vegada un punt
es va fer amic d'una coma:
dels jocs infinits,
van venir casament i confits.
De nit i de jorn
voltaven pel món
sempre de bracet.
«Una parella ideal»,
deia tothom,
«fa goig de veure
la família Punt-i-coma».
Al seu pas perfecte
i en senyal de respecte
fins les majúscules
es feien minúscules:
i si una, maldestra,
d'ajupir-se no en sap
el llapis del mestre
li tallarà el cap.

El cas d'un parèntesi

Un dia hi havia
un parèntesi obert
i el col·legial
no va pensar a tancar-lo.
El descuit fou fatal:
el pobre es va constipar
i feia almenys un esternut
per minut.
Quan estigué millor
li va encarregar a un pintor
un cartell que deia:
«Tanca'm, per compassió».

L'agent rural

Això era la gent d'un poble, i un alumne,
mig genial, mig insolent,
amb un senzill apòstrof
la va transformar en l'agent.

«Quin fet sobrenatural!»,
deia tothom,
«l'agent rural!».

«Potser és de protocol,
si té un article per ell tot sol!».

«I rural, tu ho has entès?

Vol dir que fa de pagès?

Llavors on duu aixades i sarró?».

«I la identificació?».

«Potser sota la boina,
però no fa...».

«A mi m'han dit que és una vila».

«Deus voler dir un vilatà».

Afectat per les crítiques punyents

l'insolent genial esborrà l'error,

però amb tan poca traça

que la tinta es va escampar massa

i l'agent no va ser a temps

d'apagar el fum que ennegrí el paper.

El signe d'interrogació

Una vegada un signe
d'interrogació,
com que era tan tafaer,
i el seu rínxol també,
au, vinga preguntar
a la gent del carrer,
i si la resposta
no era encertada
brandava aquell gran rínxol
per clavar fuetada.
A l'examen el posaren
al final d'un problema
tan i tan complicat
que ningú en va encertar el resultat.
I el pobre, que no era
de mal cor, això no,
penedit es va fer
signe d'exclamació.